ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

(Ἀπὸ τὸ περίφημο βιβλίο τοῦ συνοδεύσαντος τὸν Ὄθωνα κατὰ τὴν κάθοδό του στὴν Ἑλλάδα Βαυαροῦ ἀξιωματικοῦ Χριστοφόρου Νέζερ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΑΝΕ πειά διαπεραστικό κρύο καὶ οἱ δυνατοὶ ἄνεμοι ποὺ φυσοῦσαν, προκαλοῦσαν συχνὰ θύελλες. Προχωρούσαμε κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς, ἀπολαμβάνοντας τὸ μαγευτικὸ πανόραμα τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, μὲ τὰ σπαρμένα σ' αὐτὸν νησιά, ὅπαν ἔξαφνα μᾶς ἔπιασε δυνατὸ χαλάζι. Μᾶς χτυποῦσε ὀτὸ πρόσωπο καὶ δὲν εἴχαμε ποῦ νὰ προφυλαχτοῦμε. Τέλος, ἔπειτ' ἀπὸ δυὸ ὡρῶν ἱππασία, φτάσαμε σ' ἕνα πυκνὸ δάσος ποὺ μᾶς προστάτευνε κάπως ἀπὸ τὴ θύελλα. Ἐντωμεταξὺ ὅμως εἴχαμε καταμουσκευτῆ.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ δάσος, ἀντικρύσαμε σ' ἕνα ὕψωμα κάποιο χωριουδάκι. Κόντευε νὰ βραδυάση κι' ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ βροῦμε κάποιο καταφύγιο γιὰ νὰ ζεσταθοῦμε καὶ νὰ στεγνώσουμε κοντὰ στὴ φωτιά, γιατί, μουσκεμένοι καθὼς εἴμαστε καὶ καθὼς μᾶς χτυποῦσε ὁ ἄνεμος, ἀνατριχιάζαμε ὁλόκληροι.

Γι' αὐτὸ τραβήξαμε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ χωριὸ ποὺ βλέπαμε μπροστά μας.

Τ' ἀλογά μας, σὰν νὰ καταλάβαιναν πὼς εἶχαν φτάσει καὶ γι' αὐτὰ ἡ ὥρα τῆς ἀναπαύσεως, κάλπαζαν ἀνυπόμονα κι' ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, φτάσαμε. Τὸ χωριὸ αὐτό, τοῦ ὁποίου δυστυχῶς ξέχασα τὸ ὄνομα, ἀπετελεῖτο ἀπὸ καμμιὰ ἑξηνταριὰ καλύβια κι' ἦταν γτισμένο σ' ἕνα χαμηλὸ δροπέδιο. Ἡ ἄφιξί μας ἔκανε ἀρκετοὺς χωρικοὺς νὰ βγοῦν ἀπ' τὶς καλύβες τους, μολονότι ἔπεφτε μαγδαία βροχή. "Ἕνας μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς, προχωρῶντας πρὸς ἐμᾶς, μᾶς κάλεσε στὸ σπίτι του. Μολονότι ἡ πρόσκλησί του αὐτὴ ἔγινε μὲ πολὺ φιλικὸ τρόπο, ὡστόσο ἡ φυσιογνωμία του δὲν μᾶς ἔκανε εὐχάριστη ἐντύπωσι. Τὰ κόκκινα μαλλιὰ καὶ γένεια του τὸν ἔκαναν πολὺ ἀντιπαθητικό. Θυμήθηκα τότε μιὰ Γερμανικὴ παροιμία ποὺ λέει:

«Rothe Haar Golt bewahr»
(Θεὸς φυλάει ἀπὸ κόκκινα μαλλιά)

Ὁ χωρικὸς αὐτὸς εἶχε καὶ μικρὰ μάτια, ποὺ τὸν ἔκαναν ἀκόμα πιὸ ἀποκρουστικό.

Ὡστόσο δεχτήκαμε πρόθυμα τὴν πρόσκλησί του, γιατὶ ἦταν ἐπείγουσα ἀνάγκη νὰ βροῦμε μιὰ στέγη καὶ νὰ στεγνώσουμε.

Τὸ σπίτι τοῦ χωρικοῦ, μονόροφο καὶ χαμηλό, γτισμένο μὲ τοῦβλα, ὅπως ὅλα τὰ σπίτια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης στὴν Ἑλλάδα, ἦταν ὡστόσο ἀρκετὰ εὐρύχωρο. Ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἕνα καὶ μόνο διαμέρισμα, χωρισμένο στὰ δυό, μ' ἕνα τοῖχο ὕψους τριῶν ποδῶν. Τὰ δυὸ τρίτα τοῦ χώρου ἐκείνου ἀποτελοῦσαν μάντρα γιὰ τὰ ζῶα καὶ μόνο τὸ ἕνα τρίτο προωριζόταν γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Στὴ μέση τοῦ χώρου αὐτοῦ ὑπῆρχε μιὰ θέσι γιὰ ν' ἀνάβουν φωτιά, χωρὶς ὅμως νὰ ὑπάρχη καὶ τζάκι. Ὁ καπνὸς τῆς φωτιᾶς ἔβγαινε ἀπὸ μιὰ τρύπα ἀνοιγμένη στὴ στέγη, ἡ ὁποία ὅμως δὲν εἶχε ταβάνι. Τὸ ἔδαφος ἦταν ἀπὸ λάσπη ξεραμένη. Ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς ψάθες κι' ἕνα ξύλινο μπαούλο, δὲν ὑπῆρχε κανένα ἄλλο ἔπιπλο.

Ἡ οἰκογένεια ποὺ μας φιλοξενοῦσε ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸ σύζυγο, τὴ σύζυγο, τὴν πεθερά της δυὸ κορίτσια κι' ἕνα ἀγόρι.

Μόλις μπήκαμε μέσα, ὁ χωρικὸς δυνάμωσε τὴ φωτιὰ ποὺ κόντευε πειὰ νὰ σβήση, ρίχνοντας σ' αὐτὴν χοντρὰ κούτσουρα, ποὺ ἄρχισαν σὲ λίγο νὰ φλέγωνται.

Ἐμεῖς καθήσαμε γύρω ἀπ' τὴ φωτιά, εὐχαριστημένοι ποὺ εἴχαμε βρῆ τὸ ταπεινὸ αὐτὸ καταφύγιο. Συγχρόνως οἱ ὑπηρέτες μας ἀνοιξαν τοὺς σάκκους μας κι' ἔβγαλαν ὅλα τ' ἀπαραίτητα γιὰ τὸ δεῖπνο μας.

"Ὅταν φάγαμε, ἀφήσαμε τοὺς σάκκους μας ἀνοιχτοὺς καὶ κανεὶς δὲν ἐφρόντισε νὰ μαζέψη τὰ διάφορα σκόρπια πράνματά μας, γιατὶ εἴχαμε ἐμπιστοσύνη στὴν τιμιότητα τῶν Ἑλλήνων, ἀφοῦ σὲ ὅλες τὶς ἐκδρομές μας στὴ Στερεὰ Ἑλλάδα δὲν εἴχαμε χάσει οὔτε μιὰ καρφίτσα.

Κατὰ τὶς δέκα, ἀφοῦ τυλιχτήκαμε στοὺς μανδύες μας, ἐπλωθήκαμε ἐπάνω στὶς ψάθες γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε. Ὁ οἰκοδεσπότης ἔχει καθῆκον πρὸς τοὺς ξένους του νὰ φροντίζη γιὰ νὰ μένη ἀνημμένη ὅλη τὴ νύχτα ἡ φωτιά. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἔβλεπα συχνὰ τὸ χωρικὸ νὰ σηκώνεται τὴ νύχτα καὶ νὰ ρίχνη ξύλα στὴ φωτιὰ γιὰ νὰ μὴ σβήση. Αὐτὸ ὡστόσο δὲν μ' ἐμπόδιζε νὰ κοιμηθῶ.

Τέλος, κατὰ τὶς πέντε ξύπνησα ἀπότομα καὶ εἶδα τὸ χωρικὸ νὰ πλησιάζη στὴ φωτιὰ μὲ μεγάλη προσοχὴ κυττάζοντας συγχρόνως ἀνήσυχα γύρω του γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ἂν κοιμόμαστε ὅλοι. Ἐγὼ τότε προσποιήθηκα πὼς ἐξακολουθοῦσα νὰ κοιμᾶμαι, γιὰ νὰ δῶ τι σκόπευε νὰ κάνη.

Καὶ πράγματι τὸν εἶδα νὰ σκύβη, νὰ πιάνη ἀπὸ κάτω ἕνα ἀσημένιο κύπελλο τοῦ συνεκδρομέως μας δόκτορος Τόμαν κι' ἔπειτα νὰ κυττάζη πάλι γύρω του γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ἂν κοιμόμαστε. Κατόπιν διευθύνθηκε ἀθόρυβα ποός μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου κι' ἔχωσε τὸ κύπελλο μέσα σ' ἕνα σακκὶ στάρι, ποὺ ἦταν ριγμένο ἐκεῖ. Ἀφοῦ ἐξασφάλισε ἔτσι τὸ κλοπιμαῖο του, ξαναγύρισε στὸ στρῶμα του καὶ πλάγιασε, προσποιούμενος τὸν κοιμισμένο.

Ἐγὼ ἔμεινα λίγη ἀκόμα ὥρα πλαγιασμένος, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ κοιμᾶμαι. Τέλος προσποιήθηκα πὼς ξυπνοῦσα, ξύπνησα τοὺς φίλους μου καὶ τοὺς ὑπηρέτας μας καὶ τοὺς εἶπα νὰ ἑτοιμαστοῦμε γιὰ νὰ φύγουμε.

"Ὅλοι σηκώθηκαν, κι' οἱ ὑπηρέτες μάζεψαν τὰ σκεύη μας γιὰ νὰ τὰ βάλουν μέσα στὰ σακκιδιά μας. Τοῦ κάκου ὅμως ὁ ὑπηρέτης τοῦ δόκτορος Τόμαν ἔψαγνε νὰ βρῆ τὸ ἀσημένιο κύπελλο τοῦ κυρίου του. Ὁ Τόμαν εἶχε στενοχωρηθῆ πολὺ γιὰ τὸ χάσιμό του καί, γυρίζοντας πρὸς ἐμένα, μὲ παρακάλεσε νὰ ρωτήσω τὸ χωρικὸ μήπως τὸ εἶχε δῆ πουθενά. Ἐγὼ τὸν ρώτησα, ἀλλὰ ἐκεῖνος μοῦ ἀπάντησε ἀρνητικά.

Εἴμαστε πειὰ ἕτοιμοι νὰ φύγουμε. Ὁ χωρικὸς στεκόταν κοντά μου καὶ πιὸ πέρα στὸν τοιχο ἦταν κρεμασμένος ἕνας μικρὸς σιδερένιος λύχνος ποὺ σκόρπιζε ἀμυδρὸ φῶς γύρω του.

"Ὅταν ἐκεῖνος μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσω, τὸ ἔσφιξα μὲ δύναμι καὶ τραβῶντας πρὸς τὸ φῶς τοῦ λυχνου, τὸ γύρισα ἀνάποδα. Κύτταξα τότε μὲ προσοχὴ τὴν παλάμη του καὶ φώναξα δυνατά:

—Σύ, γυιὲ τοῦ διαβόλου, ἔκλεψες τὸ ποτῆρι! Τὸ ἔχεις ἐκεῖ, μέσα στὸ στάρι!

Ὁ χωρικὸς ἔγινε ἀμέσως κατάχλωμος κι' ἄρχισε νὰ τρέμη σύγκορμος. Νόμιζε πὼς εἶχε φτάσει ἡ τελευτία του στιγμή, πὼς θὰ τὸν σκότωνα ἐκεῖ, ἐπὶ τόπου! Οἱ φίλοι μου δὲν εἶχαν καταλάβει ἀκόμη τίποτε καὶ μὲ ρώτησαν τί σήμαιναν ὅλ' αὐτά.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

ΑΡΧΙΣΕ

Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ Δ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ

ποὺ σᾶς χαρίζει τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

Η ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

τοῦ ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Ἐπίσης συνεχίζεται ἡ διανομὴ τῶν Α', Β' καὶ Γ' βιβλίων μας:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ», τοῦ Ἀλφ. Κάρ. «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Δουμᾶ υἱοῦ, καὶ ἡ «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Πρεβό.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνῶσται τῶν περιοδικῶν μας νὰ σπεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ βιβλία των ἐγκαίρως, διότι ἡ ζήτησις εἶνε μεγάλη καὶ πρωτοφανὴς καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἐξαντληθοῦν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν καὶ αἱ 20 χιλιάδες τόμων ποὺ ἑτοιμάσαμε.

ταθῆ τῆς Βικτωρίας. Ἡ δράσις μου εἶχε ἀρχίσει ἀρκετὰ καλά. Βέβαια τὸ ψάρι δὲν ἦταν σπουδαῖο μὰ ἦταν κάτι. Γιατὶ καθὼς ἀπεδειχθῆ ἡ Φοῦλμερ εἶχε ἐντολὴ νὰ παρακολουθῆ τὶς προετοιμασίες μας καὶ νὰ δαβιδίζη τὶς πληροφορίες τῆς στὸ Βερολῖνο. Μὰ δὲν τὴν ἄφησα νὰ κάνη καὶ σπουδαῖα πράγματα κι' αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ κλαίη ἀπὸ τὸ πείσμα της.

Μὰ ἐγὼ γρήγορα τὴν ξέχασα. Τώρα τὸ Λονδῖνο ἐπυροπολεῖτο ἀπὸ τὰ φῶτα καὶ τὴν εὐθυμία ποὺ εἶχε κυριεύσει τοὺς Ἄγγλους. Ὁ πόλεμος εἶχε ἀρχίσει καὶ γι' αὐτούς.

Στὶς 6 Αὐγούστου τὰ πρῶτα μεταγωγικὰ περνοῦσαν τὴ Μάγχη γιὰ ν' ἀποβιβάσουν στὶς ἀκτὲς τῆς Φλάνδρας τοὺς πρώτους λόχους τῶν Βρεττανῶν. Ἡ Ἀγγλία εἶχε μπλεχτῆ κι' ἐκείνη στὸ ἀνατριχιαστικὸ αἱματοκύλισμα.

ΠΕΡΣΙΝΓΚ ΛΩΡΕΝΣ